

Arrest

nr. 243 200 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat V. HAUQUIER en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, diende op 16 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in, in België.

De verzoekende partij heeft het subsidiair beschermingsstatuut verkregen in Griekenland en is in het bezit van een geldige verblijfskaart voor Griekenland.

Op 3 december 2019 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij bij aangetekende brief van 4 december 2019 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Bagdad op X 1991. U heeft de Iraakse nationaliteit, bent van Arabische origine en ongehuwd. U woonde gans uw leven in Bagdad waar u als beroepsmilitair werkzaam was. Voor uw vertrek uit Irak kwam u via het internet in contact met de leer van de Jehova getuigen. U verliet Irak omdat u problemen kreeg met Badr-milities omdat u een bevel om mensen te doden had genegeerd. Rond juli 2017 verliet u legaal Irak en reisde u per vliegtuig naar Turkije, waarna u illegaal per boot doorreisde naar Griekenland. Op 17/07/2017 kwam u aan in Griekenland (Lesbos). Op 30/07/2017 diende u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in. Een jaar later werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend en kreeg u een Griekse verblijfskaart geldig van 16/07/2018 tot 15/07/2021. Na uw aankomst in Griekenland verbleef u meerdere maanden in het vluchtelingenkamp Moria op Lesbos. In Moria kwamen regelmatig getuigen van Jehova naar het kamp om er hun leer te verkondigen. U maakte kennis met getuigen en verdiepte zich meer en meer in hun geloofsleer. In Lesbos werd u één keer door de politie meegenomen wegens deelname aan een betoging tegen de onveiligheid in het kamp. U werd samen met meer dan 100 andere betogers naar het politiekantoor gebracht, maar werd dezelfde dag na tussenkomst van een advocaat en gebrek aan bewijs vrijgelaten. U werd in deze zaak vrijgesproken van alle aantijgingen. Rond augustus 2018 werd u 's nachts in uw caravan in Moria aangevallen door een groep gemaskerde personen. Op het moment van de inval in uw caravan was u aan het lezen. Uw belagers-volgens u volgelingen van Islamitische Staat- waren op de hoogte van uw contacten met Jehova getuigen en verplichtten u de islamitische geloofsbelijdenis (Shahada) uit te spreken. Toen u dit weigerde werd u bedreigd met een mes en op uw hoofd geslagen met een buis, waarna u het bewustzijn verloor. Uw belagers beroofden u tevens van al uw bezittingen. Twee dagen later werd u wakker in het ziekenhuis van Mytilini. U had verwondingen aan uw hoofd, kneuzingen aan uw voet en een gebroken neus. U kreeg medicatie voorgeschreven en werd uit het ziekenhuis ontslagen. Na uw ontslag uit het ziekenhuis had u geen verdere medische opvolging nodig. De politie kwam naar het ziekenhuis en nam u mee naar het politiekantoor voor registratie van uw klacht. Hierna bracht de politie u terug naar het vluchtelingenkamp. De directie en de politie van het kamp hebben verder niets voor u gedaan. U besloot uit eigen initiatief het kamp te verlaten en zette een tent op in de buurt van de haven in afwachting van uw overplaatsing naar Thessaloniki. Ongeveer een week later kreeg u in het kamp toestemming om Lesbos met de ferry te verlaten. U werd door de Griekse overheid toegewezen aan het Diavatti kamp in Thessaloniki. Toen u een week na uw aankomst in het kamp in Thessaloniki door onbekenden met baarden van uw geld werd beroofd, besloot u uw vriend N. te contacteren. N. is een Jehova getuige die in Thessaloniki woont en u leerde kennen tijdens uw verblijf in Moria. In de periode september-oktober 2018 tot aan uw vertrek uit Griekenland in mei 2019 verbleef u onafgebroken bij N.. U kende in deze periode geen problemen meer. In Thessaloniki verkondigde u samen uw broeders de leer van Jehova. Op 14/04/2019 bekeerde u zich in Thessaloniki tot het Jehova geloof. In mei 2019 verliet u Griekenland met uw paspoort en Griekse verblijfskaart en reisde u per vliegtuig naar België. U kwam op 13/05/2019 aan in België en diende op 16/05/2019 een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Griekenland vreest u opnieuw problemen met aanhangers van Islamitische Staat en haalt u aan hiervoor niet te zullen kunnen rekenen op de bescherming van de Griekse autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel Iraaks paspoort, uw originele Iraakse identiteitskaart, uw originele Griekse verblijfskaart, twee originele voorschriften voor medicatie van het ziekenhuis in Lesbos, een attest van de getuigen van Jehova's in België (30/10/2019) en een document van de Jehova's getuigen (08/09/2019) waarin staat dat u geen bloed mag geven, noch mag ontvangen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier (zie EUODAC Search Result, blauwe map en Griekse verblijfsvergunning), blijkt dat u de status van subsidiaire bescherming verkregen heeft in Griekenland. U kreeg een Griekse verblijfskaart die geldig is voor een periode van drie jaar (geldigheid 16/07/2018 tot 15/07/2021).

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich in hoofdzaak op de onveilige situatie in vluchtelingenkampen in Griekenland.

Op het vlak van veiligheidsproblemen haalt u enkele voorbeelden aan. Zo geeft u aan dat u in het kamp in Lesbos in uw caravan door gemaskerde mannen werd aangevallen. U voegt eraan toe dat uw belagers u hebben beroofd, met een mes bedreigden opdat u de islamitische geloofsbelijdenis zou uitspreken en u met een buis hebben geslagen waardoor u het bewustzijn verloor (CGVS, p.9-14). Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u merkwaardig genoeg uitermate vaag blijft toen u werd gevraagd om desbetreffend incident in de tijd te situeren. Dit relativeert de ernst van de situatie sterk. U haalt aan dat het voorval zich afspeelde in de periode augustus-september 2018 (CGVS, p.10). U kan zich echter niet herinneren of het incident zich begin, midden of eind augustus 2018 dan wel in september 2018 heeft afgespeeld. Evenmin kan u zich herinneren op welke dag in de week deze gebeurtenis plaatsvond (CGVS, p.10). Voorts legt u weinig gedetailleerde verklaringen af over de precieze omstandigheden op het moment van de inval in uw caravan. Zo moet u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd of er kamergenoten aanwezig waren op het moment van het incident (CGVS, p. 10-12). Ter ondersteuning van uw verklaringen over de aanval legt u twee voorschriften voor medicatie neer. Deze stukken vertellen niets over de oorzaak van uw verwondingen. U legt geen bewijsstukken aangaande uw ziekenhuisopname neer, noch brengt u andere bewijsstukken aangaande uw verwondingen aan. Uw verklaring hiervoor als zou u hiervan geen medische stukken hebben ontvangen zijn enkel beweringen die u niet kan staven (CGVS, p.15). Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat u op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft om na uw ontslag uit het ziekenhuis of later tijdens uw verblijf in Thessaloniki medische stukken te verzamelen die uw verklaringen aangaande het incident in Moria kunnen staven (CGVS, p.15). U verklaart in dit verband dat u hiervoor geen tijd had omdat u met uw geloof bezig was en u dit niet nuttig achtte (CGVS, p.15).

Uw verklaring als zou u na dit voorval niet hebben kunnen rekenen op de bescherming of de hulp van de Griekse politie, dient daarenboven genuanceerd te worden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de politie na de gebeurtenis naar het ziekenhuis kwam en reeds in het ziekenhuis door de politie werd verhoord. Na uw ontslag uit het ziekenhuis werd u meegenomen naar het politiekantoor voor een grondig verhoor en werd een proces-verbaal van de feiten opgesteld (CGVS, p.14). Uit bovenvermelde kan geenszins worden afgeleid dat de politie u elke hulp heeft geweigerd. Het feit dat de politie u nadien terugbracht naar het kamp kan de politie niet verweten worden, gezien naar alle waarschijnlijkheid u daar een officieel verblijf had (CGVS, p.16). De daders van uw aanval kende u niet. In dit verband verklaart u bovendien zelf dat de situatie voor de politie in de kampen niet gemakkelijk is en zij niet weten wie goed is en wie slecht (CGVS, p.16). Voorts dient te worden opgemerkt dat u aangaande uw klacht bij de politie geen enkel begin van bewijs neerlegt. Uw bewering als zou de politie u geen kopie van uw klacht hebben overhandigd is wederom enkel gebaseerd op beweringen die u op geen enkel moment kan staven (CGVS, p.15). Bovendien liet u na om zelf een kopie van het proces-verbaal bij de politie op te vragen en heeft u op geen enkel moment geprobeerd om via de politie meer informatie te bekomen aangaande de stand van zaken van het politieonderzoek (CGVS, p.16). Niets belette u om hiervoor eventueel uw advocaat te contacteren die u hulp bood na uw aanhouding tijdens een protestbetoging (CGVS, p.19). Uw bewering als zou u aan deze advocaat niet hebben kunnen vragen om hulp en bijstand te verlenen voor andere problemen kan u niet hardmaken (CGVS, p.19). Bovenstaande elementen getuigen van weinig interesse in uw zaak en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees (CGVS, p.15).

Op vlak van veiligheidsproblemen haalt u een tweede voorbeeld aan. U geeft aan dat u in uw tent in het kamp in Thessaloniki beroofd werd door onbekenden. Uw verklaring als zouden uw belagers-net zoals bij het eerste incident- aanhangers zijn van Islamitische Staat is enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die u niet kan hardmaken. U verklaart in dit verband enkel dat het mannen met baarden waren die Afghaanse kledij droegen (CGVS, p.18). Hieruit kan niet worden afgeleid dat uw belagers aanhangers zijn van Islamitische Staat. Verder is het merkwaardig dat u het antwoord schuldig moet blijven toen u werd gevraagd door hoeveel personen u werd aangevallen. Evenmin slaagt u erin iets te vertellen over de identiteit van uw belagers (CGVS, p.18). Dit brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Daarenboven spreekt u zich tegen over de periode waarin u in Thessaloniki problemen heeft gekend, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang komt. Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS beweert u dat u na uw overplaatsing uit Lesbos (september 2018) slechts één week in het kamp in Thessaloniki verbleef en het incident in het kamp de aanleiding was voor uw vertrek naar uw vriend N. (CGVS, p. 7-8). Tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u in strijd met bovenvermelde dat het incident in het kamp in Thessaloniki zich in januari of februari 2019 afspeelde (vragenlijst DVZ, nr.5).

Bovenvermelde problemen ressorteren op zich niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen volgens de definitie van subsidiaire bescherming. De door u ingeroepen problemen betreffen eerder feiten van gemeenrechtelijke aard, met name een overal en een diefstal, waarbij u zich dient te wenden tot de Griekse autoriteiten die u bescherming hebben verleend. U maakte niet aannemelijk dat u zich niet meer zou kunnen beroepen op de bescherming van de Griekse autoriteiten.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande de toegang tot bescherming van de Griekse politie na het incident in het kamp in Thessaloniki niet gelijklopend zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u geen aangifte deed bij de politie in het kamp, noch bij de politie in de stad Thessaloniki (CGVS, p.18 en p.20). In strijd hiermee zegt u in uw vragenlijst DVZ dat u na het incident in het kamp in Thessaloniki wel naar de politie bent gegaan (vragenlijst DVZ, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u geconfronteerd met bovenvermelde discrepantie. U geeft toe na het incident in Thessaloniki wel klacht te hebben ingediend (CGVS, p.20). Dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt is opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling. Temeer daar u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat u geen wijzigingen wil aanbrengen aan uw verklaringen op DVZ (CGVS, p.3).

In dit verband te worden opgemerkt dat u geen bewijsstukken neerlegt aangaande uw probleem in Thessaloniki. U liet na een kopie van het proces-verbaal bij de politie op te vragen (CGVS, p.20). U beweert voorts dat u na het incident in het kamp in Thessaloniki bleef wonen en dagelijks met uw broeders van Jehova in Thessaloniki op straat kwam om het geloof te verkondigen (CGVS, p.20 en p.22). Bovenstaande handelingen vallen moeilijk te rijmen met iemand die verklaart een vrees voor zijn leven te moeten koesteren.

U vreest voor veiligheidsproblemen bij een eventuele terugkeer naar Griekenland, maar haalt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat u momenteel in Griekenland geïsoleerd bent. Uw vrees om in Griekenland niet te kunnen rekenen op de hulp en de bescherming van de Griekse autoriteiten heeft u -zoals hierboven uitvoerig toegelicht- niet aannemelijk gemaakt.

Volledigheidshalve dient in dit verband te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u allerm minst de intentie had zich te vestigen in Griekenland om er een verder leven op te bouwen. Zo deed u geen enkele poging om in Griekenland werk te vinden en volgde u geen taalcursussen. Hiernaar gevraagd zegt u dat u alleen bescherming wou (CGVS, p.21). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u na de aflevering van uw Griekse verblijfskaart bijna onmiddellijk Griekenland heeft verlaten (CGVS, p. 17 en p.20). Het heeft er alle schijn van weg dat u van meet af aan besloten had om Griekenland te verlaten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden opgemerkt dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in tijd en hernieuwbaar. Dit is echter niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11,14,16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig is, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RVV 30 maart 2017, nr.184 897).

De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw Iraaks paspoort, uw Iraakse identiteitskaart, uw Griekse verblijfskaart en attesten van de Jehova getuigen doen hieraan geen afbreuk aangezien ze betrekking hebben op uw identiteit, uw nationaliteit, uw verblijfsvergunning in Griekenland en uw geloofsovertuiging, elementen die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat Griekenland u internationale bescherming verleend heeft en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48,5, § 4, 48/6, 48/7, 57/6, § 3, eerste lid, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij voert vooreerst aan dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, de mogelijkheid biedt om een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren indien de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, doch dat dit evenwel geen verplichting behelst. De verzoekende partij meent aldus dat de commissaris-generaal, van zodra hij gebruik maakt van deze mogelijkheid in de wet, deze moet "uitoefenen binnen de perken van de redelijkheid, op correcte wijze uitleggen waarom men de mening is toegedaan dat men geen internationale bescherming aan de verzoekende partij dient te verlenen en de redenen uiteenzetten waarom er werd geopteerd om het verzoek van de asielaanvrager te verwerpen". De verzoekende partij meent echter dat in casu haar situatie niet het voorwerp is geweest van een dergelijke individuele beoordeling door de commissaris-generaal, omdat hij de situatie niet voldoende analyseert om tot een redelijke beslissing te komen.

De verzoekende partij herhaalt haar persoonlijk wedervaren in Griekenland. Zo stelt zij dat zij in Griekenland in mensonterende omstandigheden diende te overleven. Zij stipt aan dat zij in Griekenland

gedurende één jaar in het vluchtelingenkamp Moria te Lesbos heeft verbleven, waar de omstandigheden erbarmelijk zijn. In het vluchtelingenkamp Moria werd zij aangevallen met een mes. Na aangifte te hebben gedaan bij de politie werd haar verteld dat ze zichzelf moest behelpen. Na de aanval in het kamp verbleef zij in een opgezette tent aan zee. Vervolgens heeft zij na een kort verblijf in een kamp te Thessaloniki ingewoond bij een getuige van Jehova die zij had leren kennen. Ook in het kamp te Thessaloniki waar zij kortelings verbleven heeft werd zij aangevallen. Zij concludeert dat het aldus duidelijk is dat zij zich niet kon beroepen op afdoende steun vanwege de Griekse autoriteiten en zij onvoldoende materiële steun verkreeg teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland. Onder verwijzing van landeninformatie en rechtspraak, kaart de verzoekende partij vervolgens de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland aan.

De verzoekende partij meent verder dat hem internationale bescherming dient te worden toegekend omwille van de situatie in Irak, het land waarvan zij de nationaliteit heeft.

In hoofddorde vraagt de verzoekende partij erkend te worden als vluchteling omdat zij van oordeel is dat de Commissaris-generaal meerdere elementen van haar relaas niet heeft onderzocht door zich te beroepen op een erkenning van de vluchtelingenstatus in Griekenland, zonder onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, hetgeen volgens de verzoekende partij “essentieel” is om haar vrees in geval van een terugkeer op een concrete manier te kunnen evalueren.

In ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij meent dat zij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar Griekenland. De verzoekende partij stelt dat zij zich niet kan beroepen op nationale beschermingsmogelijkheden. Zo stelt zij bij een terugkeer naar Griekenland te zullen worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In “uiterst” ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing te vernietigen. Zij meent dat haar relaas duidelijk eenzijdig geanalyseerd is: de Commissaris-generaal heeft zich op de erkenning van de status van vluchteling in Griekenland gebaseerd zonder onderzoek te doen naar “de implicaties van deze status”. Er werd onvoldoende aandacht besteed aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven. De Commissaris-generaal schendt volgens haar immers de motiveringsplicht, alsook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid door “te oordelen dat verzoekende partij naar Griekenland kan terugkeren vanwege de internationale bescherming die aldaar aan haar werd verleend, zonder de risico's op onmenselijke en vernederende behandeling in hoofde van verzoekende partij in geval van terugkeer te hebben onderzocht, terwijl er geen twijfel bestaat over het feit dat verzoekende partij zich op straat en zonder middelen zal bevinden bij een eventuele terugkeer naar Griekenland”. Gelet op voorgaande overwegingen en objectieve bronnen die de systematische tekortkomingen op elk niveau in het Griekse systeem aantonen, acht de verzoekende partij het noodzakelijk om haar situatie opnieuw te evalueren.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen

indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekende partij geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is, deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

"Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie."

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Griekenland (adm. doss., map landeninformatie, Eurodac Search Result; verklaring DVZ 18 juli 2019, rubriek 22; notities persoonlijk onderhoud 28 oktober 2019, p.4).

De verzoekende partij betwist dit niet in haar verzoekschrift, noch blijkt dat de verzoekende partij thans niet langer de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland zou genieten.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september

2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De verzoekende partij kan uiteraard aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang is bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift op een vage en algemene wijze dat zij zich niet kon beroepen op afdoende steun vanwege de Griekse autoriteiten en aldus onvoldoende materiële steun verkreeg teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland. Zo benadrukt zij dat het voor een persoon met beperkte financiële middelen onmogelijk is om afdoende huisvesting te vinden en dat erkende vluchtelingen vrijwel uitgesloten zijn van sociale uitkeringen.

Vooreerst blijkt uit de persoonlijke verklaringen van de verzoekende partij dat zij nooit de intentie had om in Griekenland te blijven. Van zodra zij een beschermingsstatus verkregen had, heeft zij Griekenland verlaten.

Het loutere feit dat de verzoekende partij in vluchtelingenkampen heeft verbleven in erbarmelijke omstandigheden, toont niet aan dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande deprivatie zal terechtkomen die aanzien zou kunnen worden als een onmenselijke of vernederende behandeling, noch volstaat dit om te besluiten dat de verzoekende partij geen toegang heeft tot de huisvestingsmarkt. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij een terugkeer naar Griekenland opnieuw in een dergelijk kamp terecht zal komen. De procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Griekenland is immers afgerond en zij heeft een subsidiaire beschermingsstatus verkregen. De verklaringen van de verzoekende partij in zoverre ze betrekking heeft op de levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp zijn dan ook niet dienstig. Uit haar persoonlijke verklaringen blijkt overigens dat zij na haar verblijf in de vluchtelingenkampen, heeft ingewoond bij een getuige van Jehova, die zij had leren kennen en dat zij daar geen problemen meer ondervond. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat ze bij een terugkeer naar Griekenland niet opnieuw haar intrek kan nemen bij deze bevriende getuige van Jehova. Hoe dan ook kan van de verzoekende partij worden verwacht dat zij zelfstandig op zoek zou gaan naar een woning in Griekenland. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij hiertoe de nodige inspanningen heeft gedaan. Zij heeft enkel haar beschermingsstatus afgewacht en heeft het land vrijwel meteen daarna verlaten. Het is heel duidelijk dat zij niet de intentie had om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland.

Uit het AIDA rapport dat de verzoekende partij ook aanhaalt blijkt dat vreemdelingen aan wie de beschermingsstatus werd toegekend, dezelfde rechten genieten als Griekse burgers op het vlak van sociale bijstand. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor de verzoekende partij niet mogelijk zal zijn om onderdak of steun te verkrijgen bij haar terugkeer. Het feit dat de overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen die het land verlieten en vervolgens terugkeren houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Wat betreft de toegang tot sociale voorzieningen verklaarde zij zelf dat ze tijdens haar verblijf in Griekenland 150 euro per week kreeg.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de verschillende aanvallen in de kampen en stelt dat het duidelijk is dat zij niet op afdoende steun van de Griekse overheden kon rekenen, wijst de Commissaris-generaal erop dat haar relaas weinig geloofwaardig is. De verzoekende partij gaat niet in op de concrete motieven die door de Commissaris-generaal in dit verband worden aangehaald. Zo stipt de Commissaris-generaal aan dat het relaas zeer vaag is en soms ook tegenstrijdig is. Ter ondersteuning van haar relaas legt de verzoekende partij twee voorschriften voor medicatie neer. Dienaangaande merkt de Commissaris-generaal op dat de voorschriften niets vermelden over de oorzaak van de verwondingen. Ook betreffende de ziekenhuisopname worden geen bewijzen aangebracht. Ook aangaande de klacht bij de politie wordt niet het minste bewijs bijgebracht. Gezien de tegenstrijdige

verklaringen en het gebrek aan bewijs, sluit de Raad zich aan bij de vaststellingen die gedaan worden door de Commissaris-generaal. Wat er ook van aan is, de verzoekende partij verklaarde uitdrukkelijk dat zij geen problemen meer heeft gekend in de maanden dat zij in Thessaloniki verbleef bij een getuige van Jehova die zij had leren kennen.

De loutere verwijzing naar algemene rapporten die gewag maken van racisme en haatmisdrijven, laten evenmin toe te oordelen dat de Griekse overheden niet in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus genieten. Overigens blijkt ook uit het AIDA rapport dat de verzoekende partij citeert dat de politie en het openbaar ministerie in Griekenland optreden tegen racistische acties. Overigens heeft de verzoekende partij meermaals aangestipt dat ze in Thessaloniki bij een getuige van Jehova verbleef van mei 2018 tot september 2019 en dat ze er geen problemen heeft gekend. De algemene informatie die de verzoekende partij bijbrengt kan de Raad er niet toe brengen te oordelen dat een meerderheid van de Griekse bevolking racistisch optreedt en dat vreemdelingen niet veilig zijn in dat land of geen bescherming genieten.

Voorts kaart de verzoekende partij op een zeer algemene wijze de toegang tot de arbeidsmarkt aan, de integratiemogelijkheid en de toegang tot onderwijs. Dienaangaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een verwijzing naar hetgeen in algemene rapporten wordt vermeld. Zij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij zelf met die problemen geconfronteerd werd. Ook ten tijde van haar verhoor bij de Commissaris-generaal heeft zij geen gewag gemaakt van dergelijke problemen. Wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt verklaarde ze wel dat er geen werk was in Griekenland, doch toen haar gevraagd werd of ze gepoogd had om werk te vinden antwoordde ze “neen” en “ik wilde niet werken, ik wilde alleen bescherming”. Ook wat betreft de toegang tot onderwijs gaf ze aan dat ze nooit taallessen had gevolgd en de reden hiervoor was dat ze niet wilde werken. Uit haar persoonlijke verklaringen kan aldus niet worden afgeleid dat er wat haar betreft geen toegang was tot de arbeidsmarkt of geen toegang tot onderwijs, noch dat er geen integratiemogelijkheden waren. Verder stelt ze op algemene wijze dat er een probleem is met de toegang tot de gezondheidszorg, doch uit haar verklaringen blijkt het tegendeel. Zij beweerde dat zij ingevolge opgelopen verwondingen werd opgenomen in het ziekenhuis en verzorging ontving. Wat er ook van aan zij, zij brengt wel twee voorschriften voor medicatie bij, waaruit op zijn minst kan afgeleid worden dat zij toegang heeft gehad tot een arts. Gezien de persoonlijke verklaringen van de verzoekende partij is de Raad van oordeel dat zij niet aannemelijk maakt dat zij in Griekenland geen aanspraak kan maken op de rechten die haar toekomen, noch toont zij aan dat er in haar hoofde in Griekenland sprake was van mensonwaardige omstandigheden.

De algemene rapporten waarnaar de verzoekende partij verwijst doen geen afbreuk aan de eigen verklaringen van de verzoekende partij. In casu blijkt heel duidelijk dat de verzoekende partij nooit de intentie heeft gehad om in Griekenland te blijven.

De verzoekende partij kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt immers op geen enkele wijze aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Griekenland, niet over huisvesting zal kunnen beschikken. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad en een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat de uitspraak van het Duitse Grondwettelijk Hof dateert van bijna twee jaar geleden en rekening hield met

de op dat ogenblik bestaande toestand. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat de verzoekende partij de kans kreeg om haar vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De verzoekende partij gaat in het verzoekschrift nog in op haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in haar land van herkomst en meent dan ook dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden verleend of minstens de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt te dezen dat uit de verklaringen van de verzoekende partij en de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in Griekenland subsidiaire bescherming geniet.

Voorts blijkt uit het voorgaande dat de verzoekende partij geen elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog terecht vastgesteld als volgt: *"Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak"*.

Gezien het voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij door te besluiten dat haar in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de artikelen 48, 48/2, 48/5, § 4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, laat zij na uiteen te zetten waaruit deze schendingen zouden kunnen worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het door de verzoekende partij aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU